

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstinget. № 209.

Anden Samling.

71de Møde.

Lørdagen den 1ste Februar.

(Forts.)

Kierkegaard: Det er ikke den blinde Tillids Tid mere; Enhver maa nu see for sig selv og klare for sig selv; dette er blevet sagt mangfoldige Gange i de senere Aar, navnlig ogsaa paa Prent, saa at det er en Skam, at jeg maa begynde med den Bekjendelse, at jeg ikke har taget det tilstrækkeligt til Hjerte endnu. Jeg kom her med en blind Tillid til, at, naar det først valgte Rigsdagsmand for Kjøbenhavn (H. P. Hansen) havde stillet den Række af Ændringsforslag, som er opført under 11te, 12te, 13de og 14de Afstemningspost, og flere dertil hørende, saa var han ogsaa Mand for at forsvare dem og at klare saaledes for dem og i Sagen, at det vilde være til særlig Veiledning og Oplysning for mig, i Henseende til Spørgsmaalet om, hvad jeg da, naar det endelig kom til Afstemning, havde at erklære mig for, ligesaavel som jeg var ganske sikker i mit tillidsfulde Haab, som da heller ikke er glippet, at den høitærede Ordfører og det meget ærede Udvalg nok vilde klare for deres Forslag. Og saaledes kunde jeg da synes meget berettiget til at haabe, at jeg, om jeg saa tør sige, ligesom kunde komme sovende til et godt Resultat; alene nemlig ved at lytte til, hvad Andre, der ganske anderledes end jeg være inde i disse Sager, uvillkede for deres Meninger, og uvillkede imod hinandens Paaastande. Dette Haab har imidlertid, som det er det høitærede Thing bekjendt, ikke slaaet til, forsaavidt som jeg ikke har skullet have den Lykke at høre den første Rigsdagsmand for Kjøbenhavn (H. P. Hansen) klare for sin Anskuelse af Sagen, og saaledes vidste jeg i Døleblisset ikke andet at gribe til i en snevet Bending, end

foreløbigen selv at optage Forslagene, hvilket atter nærmest var beregnet paa et lille Haab om, at saa vilde formodentlig En eller Anden af Thingets ærede Medlemmer, naar Forslagene dog kunde komme ind under Debatten, mere eller mindre indlade sig paa dem og tage sig af dem. Dette Sidste er nu vistnok i en ganske lille Grad ogsaa skeet, blandt andre af den høitærede Justitsminister, som har erklæret, at han tidligere har havt Tilbøielighed for disse Forslag, og har antydet nogle af sine Grunde i saa Henseende. Men alligevel mener jeg rigtignok ikke, at disse Forslag ere skete deres Ret, at der er blevet talt med Bestemthed til Forsvar for dem. Og saaledes bestynder jeg mig i en Forlegenhed, som maa skee ogsaa vil være til nogen Besværlighed for det høitærede Thing, idet jeg uforberedt nødes til at gjøre et Forsøg paa at klare lidt for dem og for Udvalgets Forslag, forsaavidt de have Udskilligt tilfælles med hinanden. Det vil derfor maa skee tilgives mig, naar jeg bærer mig Veien til det lidet Enkelte, jeg turde have at anføre, ved en mere almindelig Betragtning.

Det er en Borgervæbningslov for Kjøbenhavn, som vi her have under Forhandling, for den Stad altsaa, som, om jeg ellers mindes ret, dengang den var belejret af Svenske Kongen for nu omtrent 200 Aar siden, og hele Danmarks Rige laae inden dens Volde, tog sig paa at forsvare Kongen og at redde Danmarks Rige, og som fik det Løfte af Kongen, — allerede under Beleiringen, og medens det lod til, at Løftet ikke skulde have stort at betyde, men inden saa Uger være henvejet i en Uveirstorm, — det Løfte altsaa af Kong Frederik III, at den skulde være særligt begavet som en fri Rigenes Stad, forsynet med adelige Privilegier og saa fremdeles, — en Stad, som ogsaa siden, saavidt jeg veed,